

מסורת הש"ס

עוקצין פ"א מ"א,
 5"ל מיטמאין, (ג) רש"ל
 (ד) [ומחמת צער
 ראשו או ע"ס דק וקטן
 ממחומר בו אוכל ואינו ראוי
 לזיוע יד מחמת קטנו ולא
 מנא ומיטמא בו] כן הוא
 "א"א ועיין רש"ל (ה) [עיין
 "ס' שבת זא. ד"ה אי
 ווס' פסחים לג: ד"ה
 לאימת],

גורה אור השלם

- וְכִי יָמוּת מִן הַחַיָּה
שֶׁהָיָה לָכֶם לְאֵלֶּכָּה
נִגְעָה בְּגִבְלָתָהּ וְיִטְמָא
עַד עֶרְבָּה: וַיִּקְרָא יֵאֵל
לֵט וְכִי יִתֵּן מִיָּם עַל יָדָהּ
פֶּל מִגְבְּלָתָהּ עָלֶיהָ וְיִטְמָא
וְיִקְרָא לָכֶם: וַיִּקְרָא יֵאֵל
לֵפֶל וְכֹל אֲשֶׁר יִלֵּחַ
בְּגִבְלָתָהּ עָלֶיהָ וְיִטְמָא
נֹזֵר וְכִזְרִים יִתֵּץ טְמֵאִים
ס וְטְמֵאִים יִהְיוּ לָכֶם:
וַיִּקְרָא יֵאֵל לֵה

גליון הש"ס

מ' יד יתירא בתיב. עיין
יה דף כו ע"א תוס' ד"ה
מן התנור:

הגהות הב"ח

(ג) מה להניך שכן אוכל
לא לא לכתוב וכו' ואלא
:(3) שם לאיטרופי
האמרת:

מוסף רש"י

די. שם חכם (גיטין פה:).

שיטה מקובצת

[illegible]

יכול שאני מוֹלִיא כו'. שהגוע כנגד
האוישעניס מאלטערפוי אפילו מורס י
ההעמא לעהור והאי שומר לאו יד הוא
בשך: עמא. אם היה טהור
אם אוכל טמא הוא ונגע
בזבול טהור מטהא: שומר
לכבדו: וכל שטוא שומר
פ"פ שאינו יד. כגון עור שנגדו
בשך: עמא. אם היה טהור
טומאה ומכניסה לאוכל:
אם היה אוכל טמא ונגע
בטהור מוֹלִיא שומר לא יד
וזה שער'ה: עמא הוא לנט
לכל דבר שפצרים. לכל דבר טמא הרי יד
מציאה מוֹלִיא טומאה לאוכל דהא יד
הצח טומאה כחי: ובי ימוס
הרי יד להוֹלִיא דהא צלה לאו
היה הטומאה מגופה
דהי דכחי זה לטומא אחריני כחי:
לכניס ולהוֹלִיא. כלומין הרי צלה
לכניס דטומא ארכלין ויד נגועה
שומר. דכחז מטהא לעלי
לזרע זרע ויפרא אן) כהה לי: ה"ג
לכניס ולא להוֹלִיא ושומר

[illegible]

לדל חד מיניירו להכנסה ויכין דלחת
האטרימא וליטו הנך. תנור וצלה: זרע
ועומאה וכן מצלה מרובה טומאה
לחולין חצוריו. שהתנור תמלה יהיו ואם
כר' אלהא תנור טעמא ללחולין א' רע
הי יסיו. אלו מהן לא תכתוב ותמלא
ורעים טומאים שמהא דין מוילא ט
דידידירו ותנור נמי בלא גמר מלאכה ט
דמה הזד פרכין כל דהו: אלא יד דג
אחריים מאוריו ורעים ויכחו וסור הי
הוא: למאן ידאס אינו ענין לה.
דנצלה. דרצין לה לעיל דלמא יכול ל
דלמאן הלכתא כציה: אף לאטרופוס
ענין ליד דנצלה. שח ע"פ שנה ענין
הא דנצלה להכניס. האי דנקט שנה ענין
לד דנצלה הכי שייך דלמא הכי שייך
דמשום יד אחא תנור ענין

יכול הנוגע כנגד בשר מאחוריו לא יהא תלמוד לומר 'יטמא מאי קאמר אמר רבא ואמרי לה כדי חסורי מיחסרא והכי נבבלתה' ולא בעור שאין עליו כזית ועור משלימו לכזית יכול שאני מוציא אף עור שיש עליו כזית בשר הנוגע כנגד בשר מאחוריו יכול לא יהא טמא ו' ואפילו

מקשה יד נמי לא עבד תלמוד לומר ושומר
שומר טמא ומטמא ואינו מצטרף שומר
ומצטרף לא יד ולא שומר לא טמא ולא כ
יוכי ויתן מים על זרע ונפל מנבלתם עליו טמא
לרבות את הידות וכתבי יוכי ימות מן הב
שכצרכיכם לרבות את הידות יד להכנים ולד
ק"ו מיד אתי ומה יד שאינה מג
כ"ש שומר דכתב רחמנא למה לי ש"מ לצר
שומר להכנים ולהוציא אבל יד להוציא וש
להוציא לא מצית אמרת השתא עיולי מע
להוציא ולא להכנים שומר להוציא ולהכנים
יד יתירא כתיב תנור וכירים יותץ וגו' ל
הידות הי מינייהו מייתר לכתוב רחמנא בורע
שכן שומאתן מרובה לכתוב רחמנא בתנור
ממטמא מאוירו לכתוב רחמנא בנבלה וליו
ממטמא אדם וממטמא במשא וטומאה יוצא
יתיתי חדא מתרתי הי תיתי לא לכתוב רחמנ
שכן מטמאין שלא בהכשר תאמר בורעי
אמר רב הונא בריה דרב יהושע פירות שש
מלאכתו דמי אלא פריך הכי מה להגך
תאמר בורעים שאין מטמאין אלא בנגי
ותיתי מהגך מה להגך שכן אוכל א לא
מהגך אין הכי נמי אלא יד דנבלה למ
תנהו ענין ליד דעלמא יד להכנים יד להוציא
אצטרך דאי לא כתב רחמנא בנבלה הוה
בנגדן מה הגך לא מטמא אדם אף נבלה לא
ממציך צריך ושומר דנבלה הוא דלא
רחמנא אי לאיצטרופי אמרת לא מצטרף
אלא אם אין ענין לשומר דנבלה תנהו ע
ליד דנבלה תנהו ענין ליד דעלמא יד ל

והוא והבנה גדל יצחק שומר בק"ו ובי תבציה רחמנה נקרה
 שמקבלין טומאה מרובה. שמקבלין טומאה מולדי טומאה תאמר
 לעולם כדמנן מתנייתין ריבה לטמא טומאת אוכלין ממה ש
 נתיים כדמנא בפסחים צפרק פראשון (דף כ:) ד"ר תובו וייקרה
 יתן נוגעין צו תאמר צנבלה וצורעין טמאין שאין מטמאין
 וטומא כאן מה מצינו כאן שהיה מוציאה טומאה לאחר
 ייחור: ופיסי מהנך. הלא השוה שבהם שהן טמאין וידן
 תמן לאחרים: אמר רב הונא ברבי דרבי יהושע. הלא להביא
 ממה הוא: ומה להנך שכן מיעמאין. קצלו הטומאה שלא צנן
 מייתר דתיבי מהנך דכי פרכת מה לזרעיה שכן טומאתן
 לא השוה שבהן שהן טמאין וידן מוציאה טומאה לאחרים
 אלא תאמר צנבלה: אמר רב: תנא ענין ליד דעמא. וילאכלו
 הוציאו וסומר לנרף: שלא תאמר דיו. אי לא היה כמידי
 אלו לא מטמו אדם אף צנבלה הוציל ויד דידה מהנך א
 ע. אדם צו לא יטמא עד שיגע צנבלה עמא וכן עמס
 ובר שיש עליו כות צנבלה הנוגע כנבד צנבלה מאחוריו לא
 א מטמא מהכי דקמני רישא צנבלתה ולא צנבלה שני
 צנבלה תוציא: ואם אינו ענין לה. דהא צנבלה כמידי שא
 צנבלה והדר איתסריך ליה למימר תנאו ענין ליד דעמא ו
 יתיב שפיר מדכין ליתורא דשומר צנבלה כמידי
 צו דעמא דיד ויד הוא אבל שומר צנבלה לא הויא

קִיָּה.

א מיי פ"א מהל' שאר
אבות הטומאה הל' ז:
ב מיי שס הלי"א:
ג מיי פ"ה מהל'
טומאת אוכלין הל"ה:
ד מיי שס הלי"ה:

רבינו גרשום

[illegible]

זימא